

bijlage IX

Synthese

In 1984 heeft het Instituut der Bedrijfsrevisoren een systeem uitgewerkt inzake "confraternale controle" met als doel zich te vergewissen van de kwaliteit van de werkmethoden van de bedrijfsrevisoren in het kader van hun controleopdrachten.

Rekening houdend met de evoluties die zich sinds een aantal jaren hebben voorgedaan – voornamelijk op Europees niveau – is het Instituut der Bedrijfsrevisoren ertoe overgegaan om de draagwijdte van de opdracht van de revisoren in het kader van de confraternale controle, voortaan "kwaliteitscontrole" genaamd, te preciseren en te herzien.

In het algemeen steunt de Hoge Raad, na analyse van de huidige context op internationaal niveau, de benadering zoals door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren weerhouden en verheugt zich over de proactieve houding van zelfregulering terzake.

De Hoge Raad wenst evenwel de aandacht te vestigen op een aantal elementen die wat de hoofdzaak betreft als volgt kunnen worden samengevat:

- *de moeilijkheid om een advies op het stuk van de normen inzake kwaliteitscontrole uit te brengen in de mate dat de zogenaamde "mission statement" van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren naar de zogenaamde Commissie Kwaliteitscontrole nog niet beschikbaar is;*
- *het belang van het behoud van het verplichte karakter van de kwaliteitscontrole voor alle bedrijfsrevisoren (natuurlijke personen en vennootschappen of maatschappen van revisoren) binnen een termijn die door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren wordt vastgelegd;*
- *het pertinent karakter van de verschillende behandeling op het stuk van kwaliteitscontrole van revisoren die belast zijn met controleopdrachten in de zogenaamde "instellingen van openbaar belang" en de te vermijden hinderpalen bij de uitwerking van dergelijke onderscheiden behandeling.*

A. Inleiding

Het voor advies voorgelegd ontwerp van normen heeft tot doel de normen inzake de confraternele controle, goedgekeurd door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren in zijn zitting van 5 juli 1991, te wijzigen.

In het algemeen is het van belang om te onderstrepen dat de kwaliteitscontrole van de wettelijke rekeningencontrole essentieel is in de mate dat de kwaliteit van de wettelijke controle de geloofwaardigheid van de openbaargemaakte financiële informatie versterkt en een toegevoegde waarde betekent, alsook een betere bescherming voor de aandeelhouders, de investeerders, de schuldeisers en andere belanghebbende partijen.

De Hoge Raad kreeg de wettelijke opdracht¹ bij te dragen tot de uitwerking van het wettelijk en reglementair kader dat van toepassing is op de economische beroepen, via het verstrekken van adviezen of aanbevelingen, op eigen initiatief of op verzoek, gericht aan de Regering of aan de beroepsorganisaties die de economische beroepen omvatten.

De Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren heeft op 13 februari 2002 de Hoge Raad voor de Economische Beroepen om een advies ver-

zocht over dit ontwerp van normen, waarin in hoofdzaak het verplicht karakter van de kwaliteitscontrole, de draagwijdte, de periodiciteit, de tuchtrechtelijke sancties die er kunnen uit voortvloeien en de openbaarmaking van de resultaten van de kwaliteitscontrole worden vastgelegd.

De belangrijkste wijzigingen in vergelijking met de normen die in werking zijn sinds 5 juli 1991, vinden hun oorsprong in volgende elementen:

- de goedkeuring van een Europese aanbeveling van 15 november 2000 inzake waarborging van de kwaliteit van de wettelijke controle in de Europese Unie: minimumvereisten²;
- de beslissing van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren om een wijziging door te voeren aan de delegatie van zijn wettelijke opdracht om toe te zien op de correcte uitoefening van de aan de bedrijfsrevisoren toevertrouwde opdrachten. Tot 2001 was de “confraternele controle” gedelegeerd aan de *Commissie van Toezicht*, die op haar beurt aan de *Subcommissie Confraternele Controle* delegeerde. Sinds 2001 delegeert de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren rechtstreeks aan de *Commissie Kwaliteitscontrole*.

B. Advies van de Hoge Raad

oord vooraf

De in 2001 goedgekeurde wijzigingen inzake de organisatie van het toezicht, uitgeoefend door het Instituut der Bedrijfsrevisoren

Op basis van de uittreksels van het Jaarverslag van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, overgemaakt in bijlage aan een schrijven van 29 maart 2002, stellen de leden van de Hoge Raad

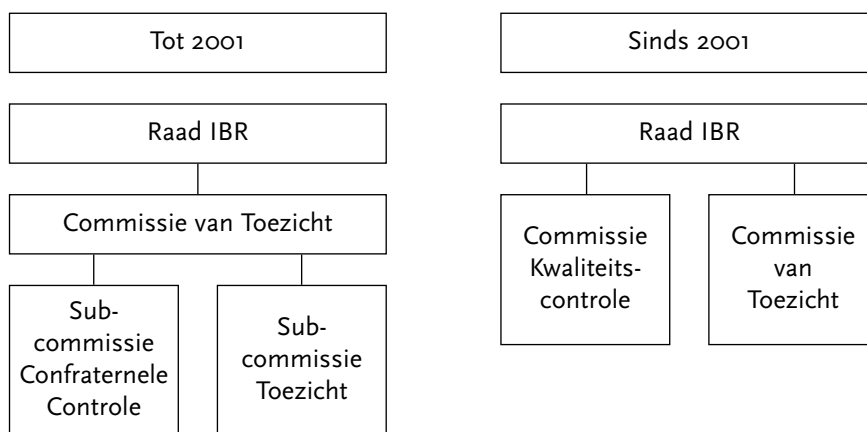
voor de Economische Beroepen vast dat een fundamentele beslissing is genomen in de loop van het jaar 2001 op het vlak van de organisatie van het toezicht³. Inderdaad, de werkzaamheden inzake “confraternele controle”, voortaan “kwaliteitscontrole” genaamd, hangen sinds 2001 niet meer af van de Commissie van Toezicht van het Instituut. De Commissie Kwaliteitscontrole beschikt voortaan over een volledige autonomie en rapporteert haar bevindingen rechtstreeks aan de Raad van het Instituut.

1. Deze opdracht vloeit voort uit artikel 54 van de wet van 22 april 1999 betreffende de boekhoudkundige en fiscale beroepen.

2. *PB. L.* nr. 91 van 31 maart 2001.

3. *IBR, Jaarverslag 2001*, punt 6.2. inzake de bevoegdheden van de Commissie Kwaliteitscontrole, p. 59.

Schematisch kan de organisatie van het toezicht, zoals georganiseerd door het Instituut der Bedrijfsrevisoren, vóór en na 2001 als volgt worden voorgesteld:

Deze wijziging aan de interne organisatie van het toezicht binnen het Instituut der Bedrijfsrevisoren impliceert een wijziging op het stuk van de inhoud van de delegatie⁴, zoals gedaan door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren op 3 september 1993 aan de toenmalige Commissie van Toezicht.

De leden van de Hoge Raad nemen akte van deze beslissing in 2001 die a priori de Raad van het Instituut zou moeten toelaten om zich nog beter rekenschap te geven van de hoeveelheid en de kwaliteit van de werkzaamheden die in de schoot van deze Commissie worden verricht. Immers, de informatie die aan de Raad op het stuk van kwaliteitscontrole wordt overgemaakt – ongeacht of het gaat om informatie op het stuk van de inhoud of op het stuk van de vorm – wordt niet meer overgelaten aan de appreciatie van de Commissie van Toezicht.

Volgens de leden van de Hoge Raad zou deze opsplitsing de Commissie van Toezicht “nieuwe stijl” moeten toelaten om zich uitgebreider bezig te houden met de opdrachten die haar door de Raad worden toevertrouwd, zoals de uitoefening van opdrachten die onverenigbaar zijn met de onafhankelijkheid van de wettelijke rekeningencontrole of nog, de modaliteiten en de voorwaarden van de bezoldiging van de revisoren, zoals bedoeld in artikel 9 van de wet van 22 juli 1953 houdende oprichting van het Instituut der Bedrijfsrevisoren.

De Hoge Raad houdt eraan om te benadrukken dat het in de huidige stand van zaken niet evident is om een advies uit te brengen in verband met een ontwerp van normen inzake kwaliteitscontrole, in de mate dat de taken die aan elk van deze twee Commissies worden gedelegeerd nog niet duidelijk gedefinieerd zijn door de leden van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren⁵.

Het zou, volgens de leden van de Hoge Raad, logischer geweest zijn om het ontwerp van normen inzake de kwaliteitscontrole voor advies aan de Hoge Raad voor de Economische Beroepen voor te leggen, tegelijk met het overmaken van een door de Raad van het Instituut voorgestelde tekst, houdende de herziening van de delegatie van de werkzaamheden waarmee de Raad door de wet van 22 juli 1953 wordt belast.

Uit de editie 2001 van het Vademecum van de bedrijfsrevisoren⁶ blijkt: “De kwaliteitscontrole heeft tot doel zich ervan te vergewissen dat de bedrijfsrevisoren hun werkzaamheden uitoefenen, overeenkomstig de controlenormen en de toepasselijke deontologische regels. Het biedt bovendien, meer algemeen, de gelegenheid kwaliteitsverbeteringen bij de beroepsuitoefening aan te moedigen.»

Niettegenstaande het feit dat op heden nog geen “Mission statement” bestaat die de door de Commissie Kwaliteitscontrole uit te voeren werkzaamheden preciseert,

4. Zie in dit verband, Vademecum van de bedrijfsrevisor (1999), Instituut der Bedrijfsrevisoren, Editie Kluwer, pp. 148-151.

5. “Deze beslissing van de Raad maakt het noodzakelijk de “delegatie vanwege de Raad aan de Commissie van Toezicht”, zoals vastgelegd in de beslissing van de Raad van 3 september 1993 (...) te herzien.” De Raad heeft de toezichtcommissies om een voorstel in dit verband verzocht.

6. Vademecum van de bedrijfsrevisoren (2001), Editie Kluwer, p. 339.

heeft de Hoge Raad voor de Economische Beroepen toch gewenst een advies te geven over dit ontwerp van normen op basis van deze algemene definitie die in het Vademecum van de bedrijfsrevisoren is opgenomen. De Hoge Raad zou daarentegen wensen over te gaan tot een tweede onderzoek in het licht van de opdrachten die de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren zal beslissen om over te dragen, enerzijds aan de Commissie van Toezicht en anderzijds aan de Commissie Kwaliteitscontrole.

De Hoge Raad voor de Economische Beroepen merkt in dit verband op dat bij lezing van het ontwerp van normen, voorgelegd voor advies, het onmogelijk is om uit te maken of de Raad van het Instituut bepaalde beslissingen alleen neemt, dan wel op voorstel van de Commissie Kwaliteitscontrole. Bij wijze van voorbeeld citeren wij het feit dat een revisor aan tussentijdse kwaliteitscontroles wordt onderworpen (§ 3), de aanpassing van de kalender voor de controle ten gevolge van de reorganisatie van kantoren (§ 3.4), enz.

Deze onzekerheid zou a priori moeten opgelost worden wanneer de aan voormelde Commissie gedelegeerde opdrachten duidelijk zullen gedefinieerd zijn door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren.

1. Terminologie

- *De kwaliteitscontrole*

De Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren heeft beslist om de uitdrukking “confraternele controle” te vervangen door de uitdrukking “kwaliteitscontrole”, wellicht om de Engelstalige uitdrukking “quality control” te benaderen.

Wat de Franstalige uitdrukking “contrôle de qualité” betreft, dient te worden opgemerkt dat mogelijks een probleem inzake het begrip zou kunnen bestaan. Inderdaad, de vergelijking van de titel van het ontwerp van norm, voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad en met als titel “Projet de norme relatif au contrôle de qualité», met de controleaanbeveling

“Recommandation de révision relative au contrôle de qualité des travaux de révision», goedgekeurd door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren in januari 1998, laat veronderstellen dat er twee normatieve documenten zijn die over hetzelfde onderwerp gaan.

Ook al kan men bij het nalezen van deze twee documenten vaststellen dat de norm de controle betreft door confraters, terwijl de aanbeveling de controle in de schoot van een auditkantoor van werkzaamheden uitgevoerd door de medewerkers betreft, blijft het zo dat de titels van de twee normatieve teksten niet toelaten om de respectieve draagwijdte te identificeren.

Wat de Nederlandstalige versie van de tekst betreft, stelt de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren voor om de uitdrukking “confraternele controle” te vervangen door “kwaliteitscontrole”. De controleaanbeveling van 16 januari 1998 gebruikt het begrip “kwaliteitsbeheersing”; het probleem stelt zich dan ook in een mindere mate voor de Nederlandstalige versie van de twee normatieve teksten, ook al kan hier worden gesteld dat een onmiddellijk inzicht van de respectieve draagwijdte van voormelde teksten niet gegarandeerd is.

De Hoge Raad wenst dat een oplossing wordt gevonden, zodanig dat elke verwar- ring met betrekking tot de draagwijdte van de documenten kan vermeden worden.

- *De interne kwaliteitscontrole*

Paragraaf 7.2. van de Franstalige versie van de ontwerpnorm handelt over de organisatie van een “contrôle interne de qualité suffisant” in de schoot van de vennootschappen of maatschappen van bedrijfsrevisoren.

De keuze voor de uitdrukking “contrôle interne de qualité” roept een voorbehoud op bij de leden van de Hoge Raad, in de mate dat deze uitdrukking niet toelaat om de exacte draagwijdte van paragraaf 7 te verduidelijken. Om de zin leesbaarder te maken, zou eigenlijk de minder gelukkige uitdrukking “contrôle interne de contrôle de qualité” moeten worden gebruikt.

De Hoge Raad stelt voor om de uitdrukking zoals gebruikt op Europees niveau in de aanbeveling van 15 november 2000, met name “un système interne de contrôle de qualité” te hanteren.

Wat de Nederlandstalige versie van het ontwerp van norm betreft, stelt de Hoge Raad voor om eveneens de op Europees niveau gebruikte uitdrukking te weerhouden, met name “het interne kwaliteitscontrolesysteem”, die meer expliciet lijkt dan de huidige uitdrukking “interne kwaliteitscontrole”.

2. Draagwijdte van de controles uitgevoerd in het kader van de kwaliteitscontrole

In het ontwerp van normen voorgelegd voor advies, blijkt dat de “beroepsactiviteit” van de revisoren onderworpen is aan een kwaliteitscontrole (paragraaf 2).

Hoewel de uitdrukking “beroepsactiviteit” niet gedefinieerd wordt in het ontwerp van normen, lijkt het dat de kwaliteitscontrole betrekking heeft, zowel op de opdrachten van de wettelijke rekeningencontrole, als op alle andere opdrachten - zowel de wettelijke als niet-wettelijke opdrachten - verricht door de bedrijfsrevisoren (natuurlijke personen) en/of de vennootschappen of maatschappen van revisoren.

De leden van de Hoge Raad stellen voor om te preciseren wat moet worden verstaan onder “beroepsactiviteit” zodanig dat enige “expectation gap” terzake kan worden vermeden.

3. Verplicht karakter van de kwaliteitscontrole

- Uit paragraaf 3 van het ontwerp van normen, zoals voor advies voorgelegd, (onveranderd ten opzichte van de bepalingen die opgenomen zijn in paragraaf 2 van de huidige normen), blijkt dat “de kwaliteitscontrole voor elke bedrijfsrevisor minstens om de vijf jaar wordt georganiseerd”.

Deze paragraaf 3 die een algemene draagwijdte heeft (tekst in het vet)

betreft volgens de leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen, zowel de bedrijfsrevisoren (natuurlijke personen) als de vennootschappen of maatschappen van revisoren.

- Paragraaf 1.3. van het ontwerp van normen, zoals voor advies voorgelegd (onveranderd ten opzichte van de bepalingen in paragraaf 1.3. van de huidige normen) preciseert dan weer dat de kwaliteitscontrole verplicht is voor *alle leden* van het Instituut der Bedrijfsrevisoren.

De leden van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, zijnde hetzij natuurlijke personen (tableau A), hetzij rechtspersonen (tableau B), zijn dan ook allen onderworpen aan de verplichtingen zoals opgesomd in de paragrafen 1.3. van het ontwerp van normen zoals voor advies voorgelegd.

- De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen hebben evenwel hun twijfels omtrent de draagwijdte van de tweede zin van paragraaf 1.4., samen te lezen met paragraaf 7.6. van het ontwerp van normen zoals voor advies voorgelegd.

Het lijkt inderdaad dat de twee hierboven vermelde bepalingen tot doel zouden hebben om af te wijken van het algemeen principe dat sinds 1984 van toepassing is, periode tijdens dewelke het Instituut der Bedrijfsrevisoren pionier was op het vlak van kwaliteitscontrole. Deze bepalingen strekken ertoe om een kwaliteitscontrole aan alle leden op te leggen maar aan de bedrijfsrevisoren die behoren tot bepaalde vennootschappen of maatschappen van revisoren, toe te laten geen verplichte kwaliteitscontrole om de vijf jaar te moeten ondergaan.

Zonder in discussie te willen treden omtrent het aanvaardbaar karakter om dergelijke uitzonderingen voor bepaalde auditkantoren toe te staan en niet voor andere, wenst de Hoge Raad voor de Economische Beroepen te onderstrepen dat hij niet kan akkoord gaan met dit uitzonderingsregime in een periode waar de verschillende catego-

rieën van “stakeholders” een zeker wantrouwen uitdrukken ten opzichte van de door de ondernemingen openbaar gemaakte financiële en boekhoudkundige informatie en op een ogenblik dat de geloofwaardigheid van het beroep van wettelijke rekeningencontroleur daaronder lijdt.

Bovendien wenst de Hoge Raad voor de Economische Beroepen de aandacht te vestigen op het feit dat het onmogelijk is om af te wijken van een fundamenteel principe (vet karakter), opgenomen in het voorstel van normen zoals voor advies voorgelegd, in een paragraaf die tot doel heeft om het vooropgesteld algemeen principe nader toe te lichten.

In zoverre de controles in de schoot van auditkantoren op basis van een representatieve streekproef niet aan bod komen in de aanbeveling van de Europese Commissie van 15 november 2000 (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 31 maart 2001) stellen de leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen voor om deze twee bepalingen te schrappen (tweede zin van paragraaf 1.4. en paragraaf 7.6.) en om terug te komen tot de huidige toepasselijke situatie.

4. Onderscheiden behandeling van de instellingen van openbaar belang

Uit het ontwerp van normen, zoals voor advies voorgelegd, blijkt dat bijzondere modaliteiten inzake de keuze van de aangeduide revisor en/of de te controleren dossiers zijn bepaald voor de revisoren die moeten gecontroleerd worden en van wie de activiteiten de uitoefening van opdrachten bij instellingen van openbaar belang omvatten.

Onder het begrip “instelling van openbaar belang” wordt in het ontwerp van normen, zoals voor advies voorgelegd, begrepen de vennootschappen waarvan de effecten genoteerd zijn op een effectenbeurs, kredietinstellingen, verzekeringsmaatschappijen, instellingen voor collectieve belegging en pensioenfondsen.

De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen stellen met genoeg vast dat de specificiteiten die verband houden met bepaalde categorieën van vennootschappen, in aanmerking worden genomen.

Op een ogenblik dat bepaalde vennootschappen internationale boekhoudnormen gaan gebruiken – hoofdzakelijk de vennootschappen die in de ontwerpnorm als instellingen van openbaar belang worden genoemd – zou dit onderscheid moeten toelaten om rekening te houden met een aantal specificiteiten.

Het is inderdaad evident dat het controleprogramma, dat moet gebruikt worden om de kwaliteitscontrole uit te voeren van de bedrijfsrevisor die de overeenstemming van de financiële staten heeft gecertificeerd en zich heeft gebaseerd op de internationale auditnormen (de ISA-normen), zal verschillen van een “klassiek” controleprogramma dat wordt gebruikt voor de controles die uitgevoerd worden onder verwijzing naar de controlenormen en –aanbevelingen van het Instituut der Bedrijfsrevisoren die, ook al liggen deze dicht bij de internationale auditnormen, niet volledig identiek zijn.

Wat paragraaf 5.5. betreft, wenst de Hoge Raad voor de Economische Beroepen evenwel de aandacht van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren te vestigen op het belang om beroep te kunnen doen op “aangeduide revisoren” die perfect de omgeving van de vennootschappen, die beschouwd worden als instellingen van openbaar belang, beheersen.

Is dit niet het geval, dan zou men kunnen komen tot de absurde situatie dat de kwaliteitscontrole van de revisoren die opdrachten hebben in instellingen van openbaar belang, een controle zou zijn van een mindere kwaliteit dan deze van hun confraters, terwijl zij optreden in vennootschappen die meer worden blootgesteld aan allerhande risico's die te maken hebben met zogenaamde “open” vennootschappen.

De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen zijn verder van mening dat men de verschillende catego-

rieën van “instellingen van openbaar belang” niet kan mengen. Een aangeduide revisor kan zeer goed de bepalingen die van toepassing zijn op vennootschappen waarvan de effecten genoteerd zijn op de effectenbeurs beheersen, zonder evenwel op de hoogte te zijn van de specifieke omgeving van kredietinstellingen, verzekeringsmaatschappijen, instellingen voor collectieve belegging of pensioenfondsen.

5. Periodiciteit van de controle

De leden van de Hoge Raad stellen vast dat de periodiciteit van de controle van de bedrijfsrevisoren behouden wordt op een frequentie van een controle minstens om de vijf jaar (paragraaf 3).

Ook al is deze bepaling in overeenstemming met hetgeen wordt voorgesteld door de Europese aanbeveling van 15 november 2000 inzake de kwaliteitscontrole van de wettelijke rekeningencontrole – volgens dewelke de periode tussen twee controles niet langer mag zijn dan zes jaar – toch is het aangewezen om op te merken dat bepaalde landen een kortere periodiciteit vooropstellen. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de Verenigde Staten waar een *peer review* wordt vereist, minstens éénmaal om de drie jaar (kwaliteitscontrole die wordt uitgevoerd door de beroepsorganisatie, het AICPA, in voorkomend geval onder controle van de SEC).

De Hoge Raad voor de Economische Beroepen legt aan de appreciatie van de Raad van het Instituut voor om de geloofwaardigheid van de werkzaamheden, zoals uitgevoerd door hun leden in de vennootschappen die beschouwd worden als “instellingen van openbaar belang” te verhogen en stelt voor om de frequentie van de betrokken revisoren te verhogen door over te gaan tot een kwaliteitscontrole om de drie jaar.

6. Organisatie van een voldoende intern kwaliteitscontrolesysteem

De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen wensen de aan-

dacht van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren te vestigen op het feit dat paragraaf 7.2. minstens zou moeten verwijzen naar het bestaan van een controleaanbeveling van 16 januari 1998 inzake de kwaliteitsbeheersing van de controlewerkzaamheden. Deze controleaanbeveling handelt inderdaad over de interne organisatie door de vennootschappen of maatschappen van de revisoren van hun werkzaamheden.

De Hoge Raad wenst eveneens van de gelegenheid gebruik te maken om de aandacht van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren te vestigen op het feit dat deze controleaanbeveling van 16 januari 1998, die gesteund is op de ISA-norm 220 van het IFAC, het voorwerp zou moeten uitmaken op middellange termijn van een aanpassing in de mate dat het IAASB (voorheen het IAPC) heeft aangekondigd dat deze ISA-norm 220 het voorwerp zou uitmaken van een herziening in de loop van het jaar 2002.

7. Controleprogramma

De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen stellen vast dat paragraaf 6.3. (voorheen paragraaf 5.3.) niet meer handelt over het “minimaal controleprogramma” en de verplichting voor de Commissie Kwaliteitscontrole vermeldt om “de te volgen procedure” te bepalen, teneinde een voldoende kwaliteitscontrole te garanderen.

Enkel paragraaf 8.3. (voorheen paragraaf 7.3.) vermeldt nog de verplichting van “het Instituut” om aan de aangeduide revisoren een “handleiding” ter beschikking te stellen.

Volgens de leden van de Hoge Raad zou er een toezichtsprocedure moeten worden ingesteld, zowel intern als extern aan het beroep, en dit op regelmatige tijdstippen van het controleprogramma en/of de gids die gebruikt wordt door de aangeduide revisoren.

Zonder evenwel een verspreiding van het minimum controleprogramma bij belanghebbende derden te willen eisen, zijn de leden van de Hoge Raad voor de

Economische Beroepen van oordeel dat zij een nuttig werk zouden kunnen verrichten bij de analyse van dergelijke documenten door een advies te verstrekken over de verschillende periodieke bijwerkingen van de informatie die aan de aangeduide revisoren wordt overgemaakt.

8. Openbaarmaking van de resultaten van de kwaliteitscontrole

Uit het ontwerp van normen, zoals voorgesteld voor advies, blijkt dat voortaan de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren jaarlijks verslag zal uitbrengen over zijn activiteiten op het stuk van kwaliteitscontrole bij de Hoge Raad voor de Economische Beroepen, die tussenkomen in de hoedanigheid van een aan het beroep externe toezichtsinstelling.

De leden van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen wensen de leden van het Instituut der Bedrijfsrevisoren te bedanken voor het vertrouwen dat zij stellen in hun “toezichtsinstelling” en zijn bijzonder geïnteresseerd om op regelmatige wijze informatie terzake te ontvangen.

De leden van de Hoge Raad wensen evenwel te benadrukken dat deze maatregelen inzake “openbaarmaking” van de resultaten van de kwaliteitscontrole, zelfs indien deze kunnen beschouwd worden als een vooruitgang, niet zullen toelaten aan wie dan ook, met inbegrip van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen, een garantie te bieden dat elke bedrijfsrevisor (natuurlijke persoon en rechtspersoon) het voorwerp uitmaakt van een periodieke controle om de vijf jaar. Het is inderdaad onmogelijk om te bepalen of mijnheer X of mevrouw Y, bedrijfsrevisor, al dan niet daadwerkelijk het voorwerp heeft uitgemaakt van een kwaliteitscontrole in de afgelopen vijf jaar.

Zonder op één of andere manier de werkzaamheden van de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren en van de Commissie Kwaliteitscontrole in vraag te willen stellen, verzoeken de leden van de Hoge Raad de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren om na te gaan of het niet mogelijk is een alternatief uit te werken – zonder evenwel het vertrouwelijk karakter van de kwaliteitscontrole in het gedrang te brengen – zodanig dat een mogelijke “expectation gap” terzake kan vermeden worden.